

[Erik Eriksen.]

len nu angives fra regeringens side — „vi skal videre“? Bør regeringen ikke overveje besparelser? Jeg kan godt se det ubehagelige og vanskelige for regeringen, når talen er om de krav om tilskud og støtte, som den stilles overfor. Også her kan jeg slutte mig til det, som „Politiken“ skrev i sin leder: at regeringen må lære at begrænse sig. Det må den, hvis tilliden til pengevæsenet skal fæstnes på. Det sociale arbejde skal naturligvis ikke lemlæstes, men når den højtærede statsminister nu tilråber vælgerne: vi skal videre frem, så må det måske, uden at man af den grund stemples som asocial, siges:

Mon der alligevel ikke er grund til at standse lidt og trække pusten? Det forekommer mig, at jeg har hørt noget om, at den engelske finansminister Sir Stafford Cripps ved sin hjemkomst fra devalueringsrejsen til Amerika sagde noget om, at devalueringen ville få visse konsekvenser, bl. a. med hensyn til tilbageholdenhed med nye udgifter til sociale formål og lønninger, om det ellers skulle lykkes at holde inflationen i tømme.

Nu bebuder altsaa den høje regering i sin programtale, at der på det sociale område vil komme en række forslag, dels om et eengangstillæg til alders- og invaliderentemodtagere, dels om ændringer i arbejdsløshedsloven.

Jeg kender ikke i enkeltheder — det skal jeg tilstå — indholdet af disse forslag, og jeg skal heller ikke ved denne lejlighed komme ind på en nærmere omtale af de forskellige påtænkte foranstaltninger, men et par enkelte bemærkninger vil jeg alligevel gerne gøre.

Jeg tror, jeg tør sige, at alle demokratiske partier i den høje rigsdag i dag i det store og hele er enige om som en selvfølge, at en forbedring i den arbejdende og producerende befolknings levestandard må efterfølges af en tilsvarende forbedring af den sociale lovgivning. Denne bedømmelse tror jeg holder stik, og derfor undrer det mig, at netop den nuværende regering, der jo i sin oppositionstid lancerede slagordet om plan og orden i Danmarks hus, også på dette område optræder så planløst, som tilfældet må siges at være. Jeg skal være venlig og i denne forbindelse se bort fra den undertone af beredskabsplan, der gik igen i den højtærede statsministers tale, selvom det muligvis er forklaringen på hele den stykkevise lovgivning, man nu her bebuder fortsat. Hvis man virkelig på dette område ønsker plan og orden, må denne

stykkevise og uoverskuelige lovgivning høre op, der må skabes en holdbar og en varig ordning, f. eks. for alders- og invaliderentemodtagernes vedkommende en ordning suppleret med folkeforsikring.

Såvidt jeg erindrer, blev der for et års tid siden nedsat et udvalg eller en kommission med denne opgave, og jeg benytter lejligheden til at spørge den højtærede socialminister, hvordan det går med dette arbejde.

Jeg vil forresten også gerne spørge, hvordan det går med den endelige ordning i forbindelse med sygekasseloven. Er det regeringens mening fortsat at opretholde en tilfældigt fikseret sygekassegrænse og benytte den til klassifikation af mindre bemidlede og mere bemidlede? Det er i mere end een henseende en uheldig grænse, idet det jo for en tjenestemand- eller arbejderfamilie næsten er en økonomisk katastrofe at komme over denne grænse.

Hvad angår arbejdsløshedsloven, er tendensen hos regeringen til at klassificere den samme. Den høje regering erindrer måske, at et flertal her i tinget ikke kunne billige afskedigelsen af nogle arbejdere i klitvæsenets plantager, fordi de var medlemmer af Kristeligt dansk Fællesforbund. De blev genantaget, og et udvalg skulle arbejde videre med sagen. Også her vil jeg gerne spørge, hvorledes det er gået. Er det meningen at sikre disse eller sådanne andre arbejdere ret til beskæftigelse side om side med arbejdere, der er medlemmer af den almindelige arbejdsløshedsforsikring?

Jeg vil tro, at der stadig er et flertal for, at dette skal være tilfældet. Men nu er det jo længe siden, man skulle have påbegyndt denne undersøgelse, og da der nu skal foretages disse ændringer i arbejdsløshedsloven, mener jeg, det er af betydning at få at vide, hvor langt regeringen eller det udvalg, der skulle undersøge det, er kommet med sine overvejelser. Skulle jeg fremsætte et par principielle betragtninger iøvrigt, måtte det blive disse, at arbejdsløshedsforsikring må være en social opgave, og at der må være lige ret og vilkår for alle samfundsborgere til at være forsikret.

Lige så selvfølgelig må det synes, at kontrol og administration overgives til staten og ikke ligger hos private organisationer. Jeg ved, at også fagorganiserede arbejderkredse er lydhøre overfor dette synspunkt. Derfor begriber jeg ikke, at regeringen, når der, som jeg sagde før, heller ikke mellem de demokratiske partier er uenighed om selve formålet, fortsat er interesseret i at opretholde et socialt skel mellem folk,